

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 10

Desember 1991

27. årg.

Såret for oss

Men han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjeringer; straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom. Es. 53, 5.

Ta mot det som her blir sagt. Trøst deg med det. Tro at dette er skjedd for din skyld og til beste for deg. For her hører du ikke en gang eller to ganger, men igjen og igjen: Det han lider, det lider han uskyldig. Hvordan kan Gud finne seg i dette? Ja, hvordan kan Gud bestemme og virke at det skal gå slik? Han gjør det for at du skal kunne få trøst av ham. Han lider ikke for seg selv, men for deg og for hele verden. Derfor må det gå så forvendt og urimelig til. Han er Guds Sønn, hellig helt igjennom og uten synd, og skulle derfor med all rett ha blitt befridd fra forbannelse og død. Vi derimot er syndere under Guds vre-

de og forbannelse. Vi skulle derfor med all rett utstå døden og fordømmelsen. Men Gud vender det om. Han som ingen synd har, han som er full av nåde og sannhet, han må bli en forbannelse og bære syndens straff. Men vi står ved ham i nåde hos Gud og er Guds barn. Derfor skal vi holde fast på denne trøsten og la vitnesbyrdet om Kristi uskyld være særlig kjær for oss. For det som Kristus uskyldig har lidt, det har vår synd og vår skyld forvoldt. Derfor kan vi trøste oss med hans uskyld mot synden og all ulykke. For denne hans uskyld er et ugjen-drivelig bevis på at hans lidelse var til beste for oss, og at vår fromme Herre og nådige Frelser har lidt og betalt for oss.

M. Luther

(Forts. fra forrige nr.)

Arvingen reiser hjem

Av J. de Liefde

Faren skriver brev om arven

Min tante talte i en annen tone i sitt brev. Den gamle fruen hadde aldri hatt barn, og kunne heller ikke minnes at hun hadde hatt en far. Hun fant på alt mulig å nevne, så det skulle prentes inn i mitt sinn hvor ulikelig jeg hadde båret meg ad. Enda det kunne finnes mange liknende påskudd og anklager i fars brev også, så gjorde de likevel stikk motsatt inntrykk på meg enn tantes, for gjennom hele brevet hennes kunne jeg ikke spore det minste grann av kjærlighet, miskunnhet og medfølelse.

Under andre forhold ville jeg trolig i sinne ha kastet dette beske skrevet til jorden eller tent sigaren min med det. Men nå hadde hjerte mitt myknet ved tonen i far sitt brev. Fars milde ånd hvasket til meg: «Du får tåle det harde, du har ikke fortjent det bedre.»

Til tross for at brevet til min gamle tante var skarpt og beskt nok til å inneholde en «merkbar» tilrettevisning, gjorde likevel den hjerteløse «brevskriversken» tilrettevisningen ennå tydeligere. Ikke bare hjertet mitt, men også kassen min

burde kjenne svien av hennes straffende hånd, mente hun. Denne fremgangsmåten var ikke noe nytt for henne. Hele hennes forhold viste nemlig at hun stort sett verdsatte mannen etter midlene. Således var det ikke uventet at slutten av brevet hennes var et løfte om at de årlige inntektene mine skulle skjæres nok så mye ned. Jeg måtte leve med den aller største sparsommelighet, mente hun. Ved dette ville hun «lære meg å være flittig og tilbakeholden». Jeg forkastet ved nøyere ettertanke helt min tantes oppdragelsesmetode. Trolig hilste hun denne muligheten til mindre utbetaling «velkommen». For hun likte mye bedre å ha pengene enn å gi de ut. Og hadde hun ikke vært min slektning og fadder, så hadde hun uten tvil trukket inn alt det hun hadde lagt ut på meg. Så ville hun puslet for seg selv med denne sum i edel sparsommelighet. Det kan være som det vil med dette, sikkert er det at hun satte vedtaket sitt i verk. For enda hun hadde flere dukater i den gammeldagse pungen sin enn folder i den gamle lua si, så sendte hun

likevel den eneste gudsønnen sin flere brev med tilrettevisninger enn med penger.

Situasjonen min i det rent ytre var nå svært pinlig og klanderfull. For om jeg hadde vært flinkere til å spare enn gamle tante, hadde jeg likevel vanskelig kunnet komme unna gjeld, siden jeg ikke hadde mer å leve av enn det hun gav meg. Jeg visste så vel at foreldrene mine ikke kunne sende meg stort, og om mor mi stundom sendte meg et lite tillegg, så måtte hun fare varsomt frem med det, så ikke den missunnelige tanten min fikk rede på det. For hun ville ikke vite av noe ekstratilskudd. Jeg kunne ikke lenger

tenke på utflukter og moro slik som før; jeg hadde alt i forveien også mistet all lyst til slik moro. Med stor iver ofret jeg meg nå for studiene mine, og snart var det mest et ordtak hvor flittig og tilbakeholden jeg var. Til og med blant de mest alvorlige og kravløse av kameratene mine spurtes det.

Hva det var for et av disse to brev som voldte endring i min levemåte, er ikke så lett å avgjøre. Jeg tror at begge gjorde sitt. Tantes brev lærte meg å frykte en ranglevoren levemåte, og far mins lærte meg å elske et stille og virksomt liv. Men hvor stilt jeg enn måtte leve, så var likevel situasjonen min full av mange bekymringer. Jeg måtte gi avkall på mye for å få meg en skikkelig frakk. Det jeg hadde under, og som også burde være rent og pent, våget jeg knapt tenke på. I den store handelsbyen var det mange gater som jeg nå med vilje søkte utenom. Ofte ville jeg rent gi meg over, om ikke håpet om en gang å arve den rike tante hadde roet meg med tanke på fremtiden. Tidende kom snart til Deventer med den gledelige melding om at jeg i liv og gjerning var en annen enn før, og derfor fikk jeg mangt et brev fra min far. De var som livgivende balsam i mitt hjertes såre sorg.

Så høyt jeg før så det som en lyk-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222

ke å komme bort fra hjemmet, så sterk var nå lengselen etter å få komme tilbake på ny. Den omtalte hjemlengselen hos sveitserne begynte jeg nå å forstå, og hadde ikke den tomme kassen min sagt ifra, hadde jeg alt lenge før hastet hjem, og det så mye mer som reiselysten min ennå jevnlig egget meg. Men siden jeg nå ikke engang kunne tenke på en snartur til Harlem, måtte jeg kue reiselysten min. Likevel satt jeg ofte i stille kveldstimer og gledet meg ved håpet om å få komme hjem i sommerferiene. Hver gang jeg våknet opp av disse drømmene, kjente jeg vondt for brystet, og alltid våknet jeg når jeg tenkte på hvorledes min tante ville ta imot meg, og at jeg etter feriene atter skulle stride meg gjennom et år med mye avknapping, armod og forsakelse. Disse skremmebildene uroet meg således at de mest legte meg for hjemlengselen min,

Når en senere tenker på de lidelser en strider seg igjennom, har en stundom lett for et smil, noe en ikke kunne tenke seg mulig, mens lidelsen står på. Jeg satt ofte på rommet mitt for meg selv og gråt, og syntes jeg hadde mange grunner til det. Mine tidligere venner hadde helt brutt med meg, fordi jeg ikke lenger hadde råd eller lyst til å holde drikkelag for dem. Bare en eneste, en av

fars gamle trofaste venner, hr. Sybrand, var tro mot meg, og for ham åpnet jeg meg og la frem alt mitt liv og mine følelser. Likesom jeg hadde denne fromme, alvorlige og tenkende mannen bare få venner, og han ble møtt som en «spedalsk» mann i den store byen. «Benjamin», sa han ofte til mig, «så lenge du kan og vil diske dugelig opp fra kjøkken og kjeller, vil huset ditt også være fullt av venner, men flyter hjertets rikdom over dine lepper, skal du snart se du er ensom og sveket.» «Hr. Sybrand,» svarte jeg, «det første skjønner jeg, men ikke det siste.» «Du skal nok skjønne det, når hjertet ditt blir fylt av virkelige skatter, men bli nå hos meg i dag.» Slutten på samtalen hans var vanligvis således, til og med når jeg så innom ham tidlig på dagen. Men nettopp derfor både ville og ikke ville jeg besøke ham. Gode retter hadde han nok av både fra hjerte og kjøkken, og ved bordet satte han frem for meg av begge slag.

En kveld satt jeg som vanlig på rommet mitt. Det var i skumringen og det rant tårer fra øynene mine. Uventet fikk jeg et brev. Lampen ble snart tent, og ved det første lyskinn kjente jeg straks fars håndskrift. Men, – det svarte lakket! Hjertet banket for jeg tenkte straks på min mor. Jeg åpnet brevet i stor

engstelse og fart, og hvor jeg sto der forfjamsa! Brevet var bare noen få linjer som vitnet om hast, der far min fortalte meg at tanten hans brått var død og hadde satt meg inn som arvingen sin. Han ba meg videre reise hjem så snart som mulig, så jeg kunne være til stede ved begravelsen hennes og ved ordningen av det hun etterlot seg. Jeg kunne knapt tro mine egne øyne. Uten overdrivelse tok jeg brevet i hånden sikkert tyve ganger, og likeså ofte spurte jeg meg selv, om jeg drømte eller var våken. At det siste var sikkert, fikk jeg erfare da lampen min sluknet. Oljen var oppbrukt, og da jeg var helt uten penger til nytt innkjøp, overbeviste armoden meg om at jeg ikke holdt til i et herlig drømmerike. For å berge meg ut av denne knipen skyndte jeg meg bort til hr. Sybrand, særlig siden jeg også ønsket å fortelle ham den gledelige nyhet jeg hadde fått. På veien tenkte jeg: Hr. Sybrand hadde rett likevel da han nylig hevdet at en til og med som eier av store skatter kan være svært fattig. Nå er jeg rik, men likevel så fattig at jeg ikke har penger til olje engang. Jeg fant ikke den ærede vennen min hjemme, noe som aldri før hadde hendt når jeg besøkte ham så sent. Tjenstejenta hans sa at årsaken var at hr. Sybrand var iferd med å reise bort neste mor-

gen, og i den anledning hadde han nå tatt ut en tur. Jeg ba henne hilse hr. Sybrand med at jeg også forbedte meg til å reise med reisevogna til Deventer i morgen, og dersom han hadde noe han ville sende med dit, ønsket jeg å få det sendt bort til meg alt i kveld.

Likevel var jeg i en heller lei knipe, da jeg kom hjem uten å ha truffet hr. Sybrand. For håpet om å få låne penger av ham hadde slått feil. Hvordan skulle jeg nå få tak i reise-penger?! «Arme arving,» ropte jeg ut, «du er nødte til å selge alt du har, for arvens skyld.» Dermed skyndte jeg meg avgårde til en gullsmed og solgte gulluret mitt, det eneste smykke jeg hadde. Jeg tenkte som så: Arven er vel verd at en dag er uten ufortjenstlig pynt. Med godt mot kom jeg atter på rommet mitt, pakket inn det jeg hadde og drømte om tre ting, som alle tre gledet meg omtrent like mye. Først den glade hjemkomsten, så den uventede arven, og dernest den kommende hjemreisen.

(Forts. neste nr.)

Den eneste vei til frelse

«Da kom tiden da hun skulle føde, og hun fødte sin sønn, den førstefødte.» Luk. 2, 6-7.

Tenk du, ingen plass i herberget, henvist til noe så ynkelig som en stall for den fødende Maria. Fornedrelsens vei fra første stund!

«Men da kom tiden», står det her. Ja, Guds time var kommet til menneskene. Det yret av liv og arbeid over alt i Betlehem. Men i en stall, skjer der en gudommelig fødsel. Er det mulig, kan du si, at ingen visste om dette, at ingen ventet på dette under som skulle skje? Å, nei du, tidene har ikke forandret seg. Noen få sjeler som ikke ble regnet med, da som nå, ventet på utløseren. Så blir løftesønnen født, offerlammet. En stjerne blir født, blir tent «for syndere i nød», en himmelsk herskare lover og priser Gud. Hvor er så mennesket? Ser det ingenting, forstår det ingenting av dette som foregår? Du, her handler Gud. Det er tidens fylde som er kommet. Hører du Isaks stemme: «Men hvor er lammet far? Gud skal selv utse seg lammet, min sønn.» 1. Mos. 22, 7-8.

Nå skjer det gudommelige: Gud blir menneske, «født av en kvinne, født under loven, for at han skulle

kjøpe dem fri som var under loven, for at vi skulle få barnekår» (sønnekår) Gal. 4, 4-5.

Her blir den eneste vei til frelse født, ja selve frelsen for deg og meg. Dette er den manna fra himmelen som du og jeg trenger for å bli værende i dette barnekår. Ordet om Jesus igjen og igjen. Denne manna er slik at den i seg selv skaper hunger og behov, og den metter.

Kjære venn. Se utover vårt folk i dag! Et eneste stort sykehus, fylt av mennesker som hungrer! I denne nød settes alt inn for å stille denne hunger. Ser du folket får steiner istedenfor brød?

«Vi må få sende gledesbud, at frelsesverket ordnet Gud». Å, om vi kunne få nå ut til folket med denne himmelske manna. «Snart så kommer han som komme skal, og han skal ikke dryge». Hebr. 10, 37.

Det er så kort en tid på denne syndens jord. Har vi nyttet vår tid slik som Herren hadde tenkt det til?

Kjære Jesus. Se i nåde til oss for ditt kjære navns skyld. Forbarm deg over oss, og ta ikke din gode Hellige Ånd ifra oss. Amen.

Sølvi Straumstein

Sandt kendskab til Kristus

Thi så langt har den guddommelige kærlighed strakt sig, at den gav sin enbårne søn. Og Sønnen blev en *forbandelse for os* for at løskøbe os fra forbandelsen. Mennesker *ved* det, holder det for sandt og beken-der sig til troen derpå. De mærker tillige Åndens stadige banken på deres hjerte – men fortsætter ikke desto mindre med at leve i verden, følgende deres natur og deres lyster. Kan man undres over, at Gud i hel- lig vrede lader slige foragtere fare? Kan man undres over, at de bliver forladt af Guds Ånd og overladt til forblindelse, forhærdelse og evig udelukkelse? *Gud lader sig ikke spotte?*

Dette er så temmelig indlysende. Mere gådefuldt er det, at Guds vrede også hviler over en hel mængde mennesker, som virkelig tager det alvorligt med deres gudsfrygt og er nidkære for Gud. Sagen er imidler- tid den, at midt i deres nidkærhed træder de – i lighed med jøderne – Guds Søn under fod. Vildledt af djævelen ser de skævt til nåden i Kristi forsoning og holder sig sky på afstand derfra. De frygter nem- lig, at en hel og fuld tilegnelse af nåden vil virke skadeligt på alvoren i deres omvendelse, deres helliggø- relse o.s.v. De mener, man bør tro

såpas med måde, at loven fremdeles kan *herske* i samvittigheden og dens krævende røst være helliggørelsens rette drifkraft.

Måtte Gud åbne deres øjne! Thi hvad siger Skriften? «Alt det, som ikke udspringer af tro, er synd?» – «Herrens glæde skal være vor styr- ke.» – «Alle de, der er af lovger- ninger, er under forbandelse.» – Og «Kristus er blevet os visdom fra Gud, ikke blot retfærdighed, men også helliggørelse.» Det vil blive dem vanskeligt at forstå disse Bibe- lens ord og vanskeligt at undgå den dom, der ligger i dem. Eftersom det gode land – *troens liv i Kristus* – er kommet til at stå for dem i så skævt et lys, at de ikke vover at indtage det, er der intet andet at gøre end at lade dem gå deres 40 år i ørkenen og dø der for deres vantros skyld. Thi «om hvem svor han,» siger apostelen, «at de ikke skulle gå ind til hans hvile, undtagen om dem, som havde vist sig ulydige? Så ser vi da, at det var *på grund af deres vantro*, de ikke kunne gå ind.» Hebr. 3, 18-19.

De derimod, som rådløse og for- sagte står med deres mislykkede bedringsforsøg og deres overflod af synd og i denne tilstand tror, hvad ordet siger, at *Kristus* kom for at

frelse *syndere* – de vil bekende, at først da de i denne tro havde fundet deres trøst, deres alt, først da fik de vished om nåden og fred med Gud, første da fik de lyst og kraft til at gøre Guds vilje, først da blev der tale om *sand helliggørelse*.

Ja, i sandhed: først nu er det, de begynder at «*bære frugt for Gud*», stående i «*åndens nye tjeneste*» og ikke i «*bogstavens gamle tjeneste*» som før. Thi nu gør de det gode, ikke fordi det er noget, man *skal* og *bør*, men fordi de ved nåden har fået en ny natur, et nyt hjerte, et nyt sind. Det gode, hellige, Gud velbehagelige, er blevet deres lyst. Det onde derimod deres største plage. Og denne hellige ånd i deres indre forøges i samme grad, som de i deres samvittighed føler sig fri over for loven og er glade og salige i Kristus.

Det er dette, der menes med, at Kristus er blevet os *helliggørelse*. De er kun få, som har *erfare*t det, og andre er der ikke, der forstår det. Men I, som er blandt de lykkelige få, hold fast ved det, I har, for at ingen skal tage sejrskransen fra jer. Lad jer ikke på ny spænde i trældoms åg. Satan selv og falske profeter i fåreklæder skal forsøge at få os ind under åget igen. Vor af synden anfægtede samvittighed, vor følelse og vor fornuft vil i endnu højere

grad drage os samme vej. Fra det øjeblik, vi er kommet til troen, må vi være forberedt på, at anfægtes *skal* den. Kødet skal fremdeles være ondt og fremdeles ligge i strid med ånden, men nåden i Kristus skal ligeledes forblive uformindsket.

At vi er bundfordærvede, det er sandt. At vi aldrig i os selv vil kunne bestå for Gud, det er sandt. At loven i alle forhold fordømmer os, det er sandt. Men at Kristus har løskøbt os fra lovens forbandelse, det er også sandt. At *han* er gjort til synd *for os* og *vi* til Guds retfærdighed i *ham*, det er også sandt. At vi derfor i ham *er* og *forbliver* hellige, rene, retfærdige, Gud velbehagelige, det er – priset være Herrens navn – visselig sandt.

Måtte da Gud føre os dybere ind i *sandt kendskab til Kristus*. Kun et glimt deraf har vi set i det, vi her har betragtet. Det er et emne, de troende aldrig bliver færdige med. Gud give os forøget indsigt deri! Amen.

(C.O. Rosenius
fra «*Kristi Rettferdighet*»)

Et lys til åpenbaring

Luk. 2, 32

Jesus har mange navn i Skriften, og her møter vi et av dem. *Et lys til åpenbaring!* Det er ved at Den Helige Ånd kaster lys over Jesu mange navn, at du lærer Herren – og Herrens frelse å kjenne. Lyset begynner å skinne, for deg.

Men dette går mange like forbi, og spør; hva vil Herren at vi skal gjøre? For kristendom er vel å gjøre noe eller å bli noe for Herren? Nei, taler Skriften like ut, og hvor klart forkynnes ikke dette nettopp i julebudskapet? Kristendom er et budskap om hva *Gud* har gjort. Han har sendt sin frelse til jord, i en person, Jesus Kristus.

Men uten denne åpenbaring er det ingen som ser Guds rike. Derfor, rett din oppmerksomhet imot lyset, dersom du vil lære frelse å kjenne.

Hvem er Han så lys og frelse for? Jo, det står for *hedninger* (alle folkeslag utenfor Israel). Er du med her? Og videre (og her er først og fremst tale i åndelig betydning), for å åpne blindes øyne, føre de bundne ut av fangehullet, og føre dem som sitter i mørke, ut av fengslet. Jes. 42. Kjenner du deg som en av disse, ja, så vitner ordet, Han er sendt ifra

himmelens Gud, nettopp for din skyld!

Hvorfor finnes det så, blinde øyne, bundethet, fangehull, mørke, fengsel? Jo, sier ordet, p.g.a *synden!* Du befinner deg i dette misforholdet, og i dette manglende kjennskap til din egen Skaper p.g.a *synden!* Når en begynner å innse dette, da begynner også julebudskapet å få aktualitet for en, for det står om Ham, da Han steg inn i verden, at Han skal frelse sitt folk fra *deres synder*. Mt. 1, 21.

Ingen synd kan lenger fordømme deg! Her ligger grunnen for de troendes fred. Han er blitt oss fred, idet Han har tatt på seg, og bort fra Guds åsyn alt som stengte oss ute. Idet Han tok synden bort, tok Han også syndens følger bort, nemlig at vi måtte stå utenfor Guds rike, i et misforhold til Ham.

Ja, dette er når jeg har omvendt meg, og blitt troende? Nei, Gud forlikte *verden* med seg selv. 2. Kor. 5, 19.

Er jeg forlikt med Gud, jeg som har gått borte fra Ham, og levd for meg selv? Ja, i Kristus *er* Gud forlikt, *før* du vender om! Dette er selve grunnen, *klippen!* Denne ufatte-

lige Guds nåde *før* du vender om, at Han gav sin enbårne Sønn i ditt sted, og så *meget mer* nå når du har vendt om til Ham. Rom. 5, 9-10. Jamen det har vært så mye synd og svikt i mitt liv, *etter* at jeg er blitt en kristen! Var Han deg så nådig dengang du vandret i synden uten tanke på Ham, hvor *meget mer* nå! Han er rik nok for *hver den* som påkaller Ham. Rom. 10, 12. Både for den som er *nær*, og for den som er *langt borte!* Her er ingen andre utenfor, enn de som *velger* det, og *ikke vil*

tro Guds evangelium! Slik er det! Slik taler Ordet om det! Hvordan skulle ellers din fred bestå, hvordan skulle det ellers være en *evig* fred, dersom den skulle være grunnet på hvorvidt det lyktes for deg? Nei, *Han er* vår fred!

Måtte julebudskapet i år bli deg et *juleevangelium!* De fleste går dette forbi. Men fra Herrens side, står det ennå fast; et lys til åpenbaring for hedningene!

Einar Kristoffersen

Bønn

Du kjære Herre og Frelser – det er meg en hjertetrang å takke og prise deg for all den godhet, kjærlighet og nåde du har vist mot meg arme synder og fortapte menneske. Jeg glemte deg – men du glemte aldri meg. Jeg gikk mine egne veier – men du fulgte etter meg. Jeg vendte deg ryggen – men du vendte alltid ditt åsyn mot meg og lot det lyse over meg, også når jeg ikke forsto det. Jeg må takke deg fordi du så nådig har erhvervet for meg og skjenket meg din rettferdighet til et evig bryllupsskrud. Jeg må prise deg for din kjærlighet som seiret både over min synd og min grav, og som knuste døden og Djevelen for

meg. Jeg må takke deg for det levende håp du har gitt min sjel, at jeg engang skal få se deg slik som du er.

Himmelske Far – jeg må prise deg at jeg får lov å være ditt barn av din nåde, at du har utsett meg til å være din elskede Sønn medarving, så jeg skal få høre til ditt husfolk både i himmelen og her på jorden. Jeg takker deg at du elsket meg og alle mine så høyt, at du ga oss din Sønn til frelser. Jeg vil inderlig be deg, at du må virke troen i alle mines hjerter, som du har virket den i mitt hjerte, så de må komme til å høre Jesus til. Og gi oss av din nåde, store, gode Far i himmelen, at vi

sammen må nå frem til det evige liv hos deg, så at vi som her i verden delte livets sorger og gleder, verdens ensomhet og mange prøvelser, også i din himmel må dele beskuel- sen av Jesus, og inderlig og evig fryde oss i hans lys.

Evige Hellige Ånd – du som er meg gitt til en besegling av mitt bar- nekår og stadig vitner med min ånd i en salig visshet at jeg hører Jesus til i liv og død, å, slipp meg aldri; om jeg bedrøver deg, så led meg atter inn i ditt lys; om jeg er ulydig, så bøy meg atter inn på lydighetens vei; når nåden vil bli dunkel for meg, tuktt meg da for mine synders skyld, men la meg aldri være uten trøsten i Jesu kjære navn. Gi meg en stadig og frivillig ånd, at jeg alltid må jage frimodig etter det fullkom- ne. Gi meg en sterk og usvikelig trøst i Jesu navn, at jeg alltid må elske ham – mer oppriktig i dag enn i går. Vær også med denne arme, forvilledede verden, at alltid flere må få høre det salige evangelium, og

komme til troen på det dyrebare navn. Vær med vårt norske folk og vår norske kirke. Tuktt, straff og stopp munnen på alle evangeliets spottere. Ydmyk de hovmodige, bøy de stolte – at vårt kjære fedre- land må få stå under nåde, og at du kan ha ditt Eden her hos oss: bo hos oss med lys og liv, med Ordet, dåpen og nattverden. Ja, forlat ikke vårt folk. Ta det, bruk det, bøy det, tuktt det; føy det, dann det etter din vilje. Spar oss ikke for det nødven- dige mål av trengsler og prøvelser. Men spar oss for frafall og avkrist- ning. Spar oss for de ugudeliges herredømme. Spar oss for spotteres makt og gi vår konge, vårt statsråd og vårt storting nåde til å styre lan- det etter ditt Ord og etter Jesu Kristi Ånd.

Store, treenige Gud – ditt navn være høylovet i evighet. Amen.

(O. V. Sendstad fra
«Rettferdiggjort av tro»)

Det gode og det dårlige frøet

Les Matteus 13, 24-30.

Her les me om ein mann som har sått godt frø i åkeren sin. Vers 37 og 38 fortel at såmannen er Menneske- sonen og åkeren er bilete på verda.

Det gode frøet er bilete på dei som eig heime i riket.

Kven er i grunnen desse som eig heime i riket? Me må då hugsa på at det er himmelrike, Guds rike, det er

tale om her. Og Mt. 5, 3 seier at: «Sæle er dei fattige i åndi! Himmeleriket er deira!» Det er altså dei fattige i ånda som er borgarar av Guds rike.

Kva vil det då seia å vera fattig i ånda? Jau, det er å vera broten og nedbøygde, fattig i seg sjølv, men rik i Jesus. Det ser me i Esaias 57, 15: «For so seier han som er høg og opphøgd, han som tronar æveleg og heiter «Heilag»: I det høge og heilage bur eg, og hjå den som er *broten og nedbøygde i ånda*; for eg vil vekka ånda til liv hjå den bøygde og hjarta til liv hjå den brotne.» Den som er eit Guds barn har altså fått del i himmelriket alt no, her på jord! Ein songar seier det slik: «Så fjern Guds himmel syntes meg, før Jesus åpenbarte seg. Men nå har han den brakt så nær, at himlen i mitt hjerte er!»

I vers 25 står det at medan folket sov, kom uvenen (djevelen) og sådde svimling i åkeren. Dette ugraset er dei eller det som høyrer den vonde til. Her ser me korleis Satan arbeider: «Medan folket sov!» Me ser i dag kor folket søv, og djevelen får ofte arbeida fritt i Guds forsamling på jord. Nokon ser det og lid vondt, medan andre famnar om «ugraset» med armar og bein! Kva er det då som er gale? Jau, tunga ærar Gud, men hjarta er langt borte!

Korleis er det med meg og deg? Får svimlingen koma til i ditt hjarte, i ditt misjonslag eller på bedehuset i heimbygda di? Dei sovna *alle*, seier Guds ord! Snart er hausten mogen! Då vil Herren Jesus samla saman svimlingen og brenna han i ein eld som aldri sloknar (Mt. 3, 12). Men dei som er merka med Guds innseggle skal syngja songen åt Moses, Guds tenar, og songen åt Lammet. «Kan du syngje den nye sangen, synder som ferdes på sorgens jord? Å, den synges alt hist av mangen, som seg nå fryder ved himlens bord. *Men de lærte den først her nede*, dengang de hen til Golgata kom. Under korset fant fuglen rede. Men du spør meg: Hva synges om?»

Er denne songen framand for deg? Då har du ikkje lært Jesus å kjenna som den einaste redning og frelse for himmelen! For det er aleine dei som følgjer Lammet og som har sin Frelsars dyre blod stroke på hjarte-dørstolpane som når den himmelske strand. Og du som syng all slags tull til harpelåt, og har tenkt deg ut strengespel liksom David (Am. 5, 8), blir nok ikkje med i det jubelkoret som skal lova Gud ein dag. Nei, korleis kan du det når Herren ikkje har fått stemd hjartetrengene dine for himlen! «Eg har aldri kjent dykk,» seier Herren. «Gå

i frå meg, de som gjorde urett!» (Mt. 7, 23).

Men dei som har funne ankerfeste i Jesu blod, skal bli med i det himmelske bryllaup. «Medan lurane ljomar, skal han senda ut englane sine, og dei skal sankka i hop dei han har valt seg ut, frå heimsens fire hyrno, frå himmelbrun, til himmelbrun.» (Mt. 24, 31)

Men så talar Guds ord så sterkt om at «dei som riket var etla åt, skal ut i myrkret utanfor» (Mt. 8, 12). Tenk at Gud i sitt evige råd hadde uttenkt *alle* til barnekår i Kristus Jesus! Du som slit og strevar med alle dine synder og ikkje får det til: Du er kjøpt fri! Du og var med i det store kjøp som skjedde på Golgata, då Messias, Guds Son, betalte di og mi syndeskuld. Du er fri – i Kristus! Du er altså ikkje utvalt av Gud til å gå fortapt. Ikkje eit einaste menneske er det. Men saken er den at du *er fortapt!* Det er Jesus som er berginga! Ser du det? Du er uttenkt til frelse ved Jesu soningsdød på Golgata!

Så er det nokon som ikkje aktar på denne frelse. Mt. 13, 15 seier: «For hjarta i dette folket er hardt; tungt høyrer dei med øyro, og augo let dei att, *so dei ikkje skal sjå med hjarta og venda om, so eg kunne få lækja dei!*» Dei ville altså ikkje høyra og ta i mot, slik at Jesus kunne få berga

dei. Og så går det berre ein veg – bort frå Gud, evig død, pine og gråt.

Men dei rettferdige skal skina som sola åt Far sin. Det er dei som akta på frelsa i Jesu blod. Det er dei som miste livet sitt her i verda for Jesu skuld og som har vunne livet i Kristus og evig rettferd innfor Gud. «Desse er dei som ikkje har gjort seg ureine med kvende (kvinner); for dei er som møyar (altså reine). Desse er dei som fylgjer Lammet kvar helst det går. Desse er dei som er kjøpte frå menneska til ei fyrstegrøda for Gud og Lammet, og i deira munn er ikkje funne svik; for dei er utan lyte.» (Op. 14, 4–5).

«Då gjekk alt byfolket ut imot Jesus, og då dei fekk sjå han, bad dei at han ville fara bort ifrå bygden deira». (Mt. 8, 34).

Ber du Jesus dra forbi, eller tar du i mot han i ditt hjarta – Han som ofra sitt liv og blod for di skuld?

«Han kaller deg nu som han kalle deg før, og banker på hjertets til-lukkede dør, i gry og kveld.

Han gjorde sig ringe, for rikdom å bringe, din arme, din fattige sjel!»

«Så kom da du synder til Frelserens fot, og motta forløsning og fred i hans blod! Han har deg kjær! Han vil deg mottage og all synd forlate, og frelse deg just som du er!»

Magne Straumstein

Hvorfor dømmes mennesker til fengselsstraff?

Ikke for et ugudelig liv, men for en enkelt handling som de har begått. De brøt loven i et eller annet tilfelle, kanskje bare for et eneste sekund, men for dette må de nå lide i mange måneder, ja kanskje år. Og det er ingen som synes at det er et brudd mot rettferdigheten å dømme således.

Mennesker straffes ikke av Gud, all verdens Dommer, fordi de har levd et lastefullt liv, men for en eneste synd, nemlig *at de ikke har trodd på Kristus*. «Den som tror kommer ikke til dom, men den som ikke tror, han er allerede dømt.»

Gud sier ikke at den som her nede har levd et godt liv, skal få det evige liv, men Han viser oss klart og tydelig at et menneskes frelse eller

fortapelse beror på om det mottar eller forkaster Jesus Kristus, det soningsoffer som Gud har stilt frem for oss.

Men det følger herav med nødvendighet at den som mottar Kristus, må lyde Kristus. Når det er en levende rot, da kan vi vente frukt. Den som sier: «Jeg tror,» og allikevel lever i synd, han er «en løgner, og sannheten er ikke i ham.»

«Vet I ikke at når I byr eder frem for noen som tjenere til lydighet, da er I også tjenere under den som I så lyder, enten det er under synden til død eller under lydigheten til rettferdighet?» Rom. 6, 16.

Fra «Håndbok for reisen fra døden til livet.»

Seg selv en lov

«For når hedninger, som ikke har loven, av naturen gjør det loven byder, da er disse, som ikke har loven, seg selv en lov. De viser at den gjerning loven krever, er skrevet

i deres hjerter. Om det vitner også deres samvittighet og deres tanker, som innbyrdes anklager dem eller også forsvarer dem – .»

Rom. 2, 14-15.

Her går så mang en og leter i sitt eget indre etter bekreftelse på gudsliv. Fromme tanker, følelser, vilje, ønsker. Du merker også en «sperre» i ditt eget indre, som holder deg fra å kaste deg ut i all slags synder. Ja, for mange ligger denne «sperre» så høyt, at de lever et svært så rettskaffent liv. Når jeg har det slik, da må jeg vel være en kristen?

Her leser vi at Gud har lagt en lov, endatil ned i hedningens hjerte, – som innbyrdes anklager eller også forsvarer dem –. Dette har Gud i sin nåde gjort for å opprettholde en viss orden.

Når Gud overgir mennesker i deres hjerters lyster til urenheter, som det står i Rom. 1, 24, da er det denne loven, «sperreren», som tas bort, og de får leve i sitt hjertes lyster uhemmet. Da er et menneske overgitt til fortapelse.

Så har altså endatil hedningen en slik lov i sitt hjerte! Og så går her altså mang en og finner dette i sitt eget indre, sitt eget liv, som en bekreftelse på at de lever med Gud, og så lever de i virkeligheten bare under denne «loven i sitt eget hjerte.» «Som innbyrdes anklager dem eller også forsvarer dem.»

Det er nok flere som trøster seg

falskt til denne loven, enn til Guds lov. Alt dette jeg føler, tenker og gjør som synes å bekrefte at jeg er en kristen. Hvem kan skjelve her?

Nei, bort med alt dette. «Herre, la meg få se Ham som har sonet all min synd, og som nå sitter ved din høyre hånd, i mitt sted.» Som Paulus skriver: «Jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og Ham korsfestet.» 1. Kor. 2, 2.

Om jeg lever et nokså rettskaffent liv, eller svært så rettskaffent liv, eller om jeg *føler* meg rettsinndig, eller «åndelig», hva betydning har det i denne sammenheng? Ingen! Men at Jesus kom, levde fullkomment rettferdig etter Guds lov, ja, var i seg selv lovens oppfyllelse, og så gav sitt rettferdige liv til en soning for mine synder, det har *all* betydning! Er dette sant, da *er* jeg frelst *ved det*, enten jeg har det slik eller slik!

Måtte Gud her få gi oss sant lys, så *Jesus* fikk komme i sentrum, og ikke *vi*!

Einar Kristoffersen

Barneandakten

Hvordan kommer du til himmelen?

En liten gutt satt på sofaen i stua. Mor vasket opp på kjøkkenet. Da hun kikket inn i sofakroken, så hun med en gang at noe var i veien. Han tenkte visst på noe. Gutten hadde plutselig oppdaget at det var så mye galt med ham. For litt siden hadde han fika til lillebroren sin, og det kom også så tydelig fram for ham hvor stygt han hadde svart bestemor siste gang hun hadde vært på besøk. Sånn plutselig skjønte han at han hadde syndet.

Har du noen gang tenkt slik som denne gutten? Så begynner du å lure på om du har Jesus i hjertet ditt. For det vet du at uten Jesus er du for alltid fortapt. Å gå fortapt gjelder ikke bare voksne og eldre. Nei, fortapelsen er dessverre en mulighet for alle, små og store. Om dette hadde gutten hørt mange ganger. Nå fikk mor en fin anledning til å fortelle gutten sin hvem Jesus var. «Hva tenker du på da, gutten min?» spurte mor. «Jeg vet

jeg kommer til fortapelsen», svarte han kort. Mor skjønte hvordan gutten hadde det. Hun hadde opplevd det så mange ganger sjøl. «Du skjønner, det er lyset fra himmelen som lyser opp i hjertet ditt så du får se at alt er galt. Men Gud vil vise deg noe mer. Han vil vise deg Jesus. Gud viser oss at Jesus bar synden bort ved sin død. Den som tror dette, blir et nytt menneske uten synd.» «Hvordan vet du at det er sånn?» spurte gutten. «Guds ord sier det», svarte mor. Hun fant fram bibelen og slo opp i 2. Kor. 5, 17.: «Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se alt er blitt nytt».

«Da vet jeg hvordan jeg kommer til himmelen», sa veslegutten lettet og glad. Og nå kunne han trygt gå og legge seg, fordi det alt var seint på kveld.

Berit Fjære